

*Skiriu Sam, Kristie ir Samanthai už tai,
kad sėdėjote su manimi toje užkandinėje ir kalbėjotės apie
kanibalizmą tol, kol gimė Molės istorija.*

Grojarastis

Gabrielle Current „B&W“

Underoath „Another Life“

Little Oceans „Peace“

Story of the Year „A Part of Me“

Yung'cid & Maxx Xero „Endless Nightmare“

Colorblind „Ghosts“

The Used „Mosh 'n Church“

Ellery Bonham „Sway“

Amy Stroup „In the Shadows“

Pastaba

„Kur Molė“ — tamsiosios romantikos istorija, kurioje yra tokių temų kaip žmogžudystės, žiaurus kūno vaizdavimas, keiksmožiai, seksualinės situacijos, vaikų užpuolimas ir prievarta (neaprašyta), toksiški veikėjų santykiai, smurtas prieš vaikus ir jų nepriežiūra, mintys apie savizudybę, prekyba žmonėmis, narkotikų ir alkoholio vartojimas ir gyvūnų šėrimas nusikaltėlių mėsa.

Taip pat tokie fetišai kaip kandžiojimas, smauginimas, mėgavimasis krauju ir žeminimas.

Skaitykite atsargiai ir saugokite savo psichinę sveikatą.

— H. D. Carlton

Prologas

MOLĖ

DABARTIS

2022

Tas garsus trakstelėjimas, kai dantys perkanda kaulą, — tai lopšinė, kurios galėčiau prieš miegą klausytis visą gyvenimą. Suraukiu nosį.

Tik ne šleikščiai čepsinčių lūpų.

— Galėčiau išmokyti mane gerbti, bet, panašu, etiketo ir taip jau per daug, — sumurmu ir pasišlykštėjusi išsiviepiu, kai kruvina seilė užtykšta ant plastikinės plėvelės priešais mano nudriskusius batus.

Šlykštu.

Esu savo tvarte, tupiu prie gardų ir laikaisi atokiau nuo penkių stambių, vakarienę dorojančių kiaulių. Jei per arti priečiau, galėtų mikliai stverti per aptvarą, — jų užpulta turbūt neišgyvenčiau. Neįtikėtinais stiprūs padarai: net jei pavyktų kaip nors iš gardo išsiropšti, tai tik be vienos kitos galūnės.

Susimąstau, — kodėl pasaulis taip bijo zombių apokalipsės, kai aplink pilna gyvulių, puikiai gebančių mus sudraskyti į gabalėlius ir sulapnoti.

Tiesiog pasisekė, kad šitos dar nesusiprotėjo. Tiksliau, neišsiaiškino, kaip pasprukti iš kalėjimų, kuriuose jas laikome.

Priėdusios godžiai šniukštinėja šieną, bene aptiks dar kokį kąsnelį.

— Paskutinis, — perspėju, lyg jos ką nors suprastų.

Deja, dažniausiai kiaulės yra vienintelės, su kuriomis *galiu* pasikalbėti. Su žmonėmis beveik nebendrauju, o šiame ūkyje jaučiuosi nykiai. Bet juk pati pasirinkau.

Ir nė kiek nesigailiu.

Numetu joms koją ir stebiu, kaip godžiai kimba į ėdesį. Per kelias sekundes plyšta sausgyslės, raumenys, kraujagyslės, galiausiai pasigirsta ir malonus *trakšt*.

Kaip tik tada užpakalinėje kišenėje suzvimbia telefonas. Atsidususi išsitraukiu ir atsiliepiu nepasidomėjusi, kas skambina. Ir taip žinau.

— Baigta? — nuobodžiaudama paklausia moteris.

Skambinėja jau ketverius metus, o vis dar nežinau jos vardo.

— Taip, — atsakau. — Ką tik visą suėdė.

— Gerai. Pranešiu, kai kitą veš.

Nutraukia pokalbį, man net nespėjus atsakyti. Nors ir nebūčiau pasivarginusi — užtenka persimesti vienu kitu žodžiu.

Su žmonėmis beveik *niekada* nebendrauju.

Ypač dėl to, kad mano augintiniai juos sutriausčia.

— Ačiū, Petunija, — sučirenu. Kaskart jai sugalvoju naują vardą. Tikiu, kad kada nors atspėsiu tikrąjį, bet to nesužinosiu.

Tikriausiai ji ne Petunija, bet būna ir tokių kvailių sutapimų.

Dar kartą patikrinu, ar kiaulės jau suėdė vyrą, o tada pradėdu nuobodžiai kuopti jų gardus, švarinti savo stalą bei įrankius, taip pat sudeginu jo plaukus, drabužius, kalnuose už namų išbarstau į miltus sumaltus dantis. Įsitikinu, kad Karlo Fortraito neliko nė kvapo.

Prievartautojas ir prekeivis vaikais netrukus virs kiaulių mėšlu.

Kaip poetiška.

— Jums pasisekė, kad aš jus myliu, šiknės, nes jūs tokios *sutrės*, — skundžiuosi kriuksėms ir suraukiu nosį, už gardo ant žemės pamačiusi gabalą mėsos.

Tie padarai mane nuolatos siutina, bet į nieką jų nemainyčiau.

Be jų išprotėčiau.

Ir velnias liudininkas, kad tikrai tuoj išprotėsiu.

1 skyrus

MOLE

PRIEŠ PENKIOLIKA METŲ
2007 M. SPALIO 20 DIENA

— Einu į degalinę, nupirksiu Leilai keletą daikčių, — sakau tėčiui ir raukšiu matydama netvarką svetainėje.

Ant staliuko guli penkios suspaustos alaus skardinės, tušti traškučių pakeliai ir atidaryta užtepėlė.

Tėvas nerimastingai dirščioja iš už apdriskusių užuolaidų, be marškinėlių, ant džinsų juosmens kabo išpampęs pilvas. Žilaplaukis, viršugalvis praplikęs, bet, nors pilvotas, vyras aukštas ir lieknas, su ryškiu žandikauliu, amžinai surauktais antakiais ir raukšlių išvogotu veidu.

— Ne, man reikia, kad liktum čia. Ir taip basteisi visą dieną, — nukerta nė neatsisukęs.

Pusė devintos vakaro, visą dieną dirbau. Esu padavėja. Jaučiuosi išsekusi, jau šimtą kartą pasibaigė sauskelnės, ir niekas

neperspėjo. Rytoj man sueis dvidešimt metų, bet turiu padirbėti dar vieną pamainą, nes šiandienos arbatpinigius ketinu išleisti Leilos pirkiniams.

— Privalau pakeisti sauskelnes, bet jos jau baigėsi, — ginčijuosi.

Jis suurzgia ir atsisukdamas paleidžia užuolaidą.

— Ne tavo bėda.

Bet mano.

Leila tikrai jam nerūpi, nors yra *jo* duktė.

Tėtis pasikaso adatų subadytą ranką. Vėl atsisuka į užuolaidas, atrodo, kad kažko laukia. Tikriausiai kurio nors iškrypėlio draugelio su narkotikais, nors dar vakar privertė mane nupirkti dozę.

— Užtruksiu tik dvidešimt minučių, — bandau perkalbėti. — Reikia tik sauskelnių ir mišinuko.

Bet Leila viršuje pravirksta, ir man krūtinę suspaudžia nerimas. Ką tik paguldžiau — tikėjau, kad miegos, kol grįšiu. Visą savaitę nerimsta. Kai tik užsimerkia, pagalvoju, kad pagaliau užmigo, bet staiga vėl atsimerkia ir gailiai užbliauna, draskydama man širdį.

— Tuoj, nuraminsiu Leilą ir...

— Ne, — atrėžia. — Jei susiruošei, eik dabar. Negaliu visą naktį laukt.

— Gerai jau, — burbteliu.

Mano keturių mėnesių sesuo visa gerkle plyšoja, o motina atsijungusi ant sofos, išsižiojusi ir apsisėilėjusi knarkia.

Ant staliuko guli tuščias švirkštas, ant adatos galiuko vis dar pūpsio kraujo lašas.

Jei nesikels, Leila ir toliau visą laiką verks, kol manęs nebus.

Atsidususi patraukiu link durų ir stabteliu, kai tėtis sušunka:

— Paimk dar cigarečių ir pakuotę alaus!

Nesivarginu atsakyti, bet jis ir nesitiki. Žino, kad padarysiu, kaip paliepia. Jei ne, reikės pirkti naują maskuoklį. Dabartinis beveik baigėsi.

Uždarius duris, Leilos klyksmas prityla, bet nerimas išsikeruoja. Jai perštės gerklutę, o kai grįšiu, tikriausiai skaudės ir galvytę.

Nemėgsta, kai palieku ją vieną, o *man* nepatinka, kaip ji į tai reaguoja. Kartais susimąstau, ar gali jausti ką nors daugiau, nei vien prisirišimą prie manęs, nes kai išeinu, jos akyse, regis, išvystu baimę.

Jei tėtis skriaudžia ją kaip mane...

Neįsivaizduoju, ką padarysiu, tik žinau, kad liksiu visa kruvina.

Dreba rankos, kai greitai žingsniu traukiu į degalinę už kelių kvartalų. Šiltas ir maloniai vėjuotas spalio vakaras — tikriausiai paskutinis toks prieš žiemą.

Giltinės Kanjonas Montanoje, apsuptas Elektrik Piko kalnų — čia gimiau ir augau. Bauginantis miestelio pavadinimas puikiai tinka, nes čia svajonės miršta realiai. Gamta valstijoje graži, bet kalnų tolumoje vaizdas man nepalengvina bjauraus gyvenimo.

Žingsniuojau nuleidusi galvą, spoksau į skylę purviniuose sportbačiuose. Jie man jau per maži, bet dar neturiu pinigų įsigyti naujų. Viską išleidžiu pirkdama kas reikia Leilai arba tėvams narkotikų.

Per šešioliktą gimtadienį tėtis pagrasino išspirsiaš mane iš namų, jei nesusirasiu darbo. Sakė, turiu prisidėti, tarsi man

nebūtų gana mokslų, namų ruošos ir galvos skausmo dėl jų narkotikų. Net neminėsiu, kad visada privalau po ranka būti mamai.

Visą pirmą algą išleidau jų cigaretėms, alui ir narkotikams. Dabar jiems atrodo savaime suprantama, kad visada šeimai pirksiu maistą ir viskuo aprūpinsiu kūdiki.

Kai įžengiu į vietinę degalinę, suskamba varpelis, ir pa-traukiu kasininko dėmesį. Be Leilos, jis vienintelis žmogus pa-saulyje, kurį mėgstu.

— Labas, Mole, — pasisveikina ir nusišypso, ant rudos odos išryškėja juoko raukšlėlės.

Jis vienas iš kelių pažįstamų žmonių, kurie visada atrodo laimingi. Nemanau, kad kada taip jaučiausi. Nebent kai Leila pirmą kartą man nusišypsojo. Bet tai truko vos akimirką. Tėvai tuoj pat iš manęs išplėšė tą džiaugsmą.

— Sveikas, Mario, — atsakau ir pamojuoju, o tada prapuolu tarp lentynų, traukiu tiesiai prie šaldytuvų su alumi.

Pagal amžių dar negaliu pirkti alkoholinių gėrimų, bet Mario jau žino, kad jei neparnešiu tėvui alaus, kitą dieną čia grįšiu sumušta ir maldausiu, jog parduotų. Ketino skambinti policijai, bet kaskart atsiklaupusi meldžiu, kad neskambintų. Nenorėjau rizikuoti, kad Leilą išsivežtų Vaiko teisių apsaugos tarnyba ir perduotų į vaikų namus.

Šeimos mielai įsivaikina mažas mergaites, bet taip pat jas čiumpa ir išnaudotojai, tad nerizikuosiu. Namie bent jau galiu ją apsaugoti.

Taigi, nors Mario nekenčia mano tėvų, rizikuodamas netekti licencijos, parduoda man alkoholio — žino, kad pati negeriu. Dar privertė pažadėti, kad negerisiu, kol tapsiu suaugusi, bet cigaretės visai uždraudė.

Mielai sutikau. Žinojau, kaip priklausomybė sužlugdė mamą, — kadaise ji buvo pirmūnė, priešais ją driekėsi tiesus kelias į universitetą. Bet tuo metu sutiko mano tėvą, ir visos svajonės, visi siekiai nuėjo šuniui po uodega, nes krauju tekėjo euforija.

Čiumpu tėčio mėgstamiausią alų, sauskelnes ir mišinu-
ką Leilai, taip pat kelis pakelius greitai paruošiamų makaronų
porai dienų į priekį.

Padedu pirkinius ant prekystalio, išsitraukiu pinigus, o
Mario nususuka paimti cigarečių pakelio. Tėčio mėgstamiausių.

— Kaip tu šįvakar, širdele? — paklausia tarškindamas
klaviatūra.

Atsidūstu.

— Kaip visada.

— Tėtis vis neduoda ramybės?

Stebeiliju tuščiu žvilgsniu.

— Kaip visada. Rytoj gimtadienį praleisiu užkandinė-
je. Turėjo būti laisvadienis, bet šiandien mažai arbatpinigių,
tai... — Pamojuoju sulamdytais banknotais. — Dabar išvis
nebeliko.

Mario nepatikliai žvilgteli.

— Kodėl negali pasiimt iš jų Leilos?

Gėda neleidžia pažvelgti žmogui į akis.

Klausia ne pirmą kartą, bet niekada nesugalvoju tinkamo
pasiteisinimo. Nes tiesa bjauri, kad ir kaip man patiktų Mario,
kas, jei negalima juo pasitikėti?

Kai atsisuku į jį, suspaudžia širdį. Žvilgsnis švelnus, švyti
nuoširdus susirūpinimas. Jaučiu, kaip eizėja ryžtas.

— Prašau, Mole, gali man papasakoti.

Atsidūstu, o mano ryžtas subyra jam po kojomis.

— Tėvai turi įrodymų, kad pirkau narkotikų *jiems*, bet nesvarbu, vis tiek atrodo prastai. Žino, jog noriu ją auginti, todėl pagrasino paskusti teismui, jei bandysiu perimti globą. Tėtis turi nuotraukų ir vaizdo įrašų, padarytų man nežinant, viską parodė ir paslėpė. Jeigu ją pasiimčiau ir pabėgčiau, tai būtų laikoma pagrobimu. Teisiškai esu suaugusi, bet kai sužinojau, kad mama laukiasi, susitaikiau su mintimi, jog užsitrenkė mano kalėjimo durys. Negaliu jos palikti, Mario.

Draugas papurto galvą, o iš jo rudų akių sklinda pasišlykštėjimas.

— Blogi. Blogi, blogi žmonės. Dar ir šantažuoja tave! Galbūt advokatas...

— Advokatai kainuoja, Mario, o pinigų aš *neturiu*. Visi atitenka jiems, o aš... — Pitrūksta žodžių, apima bejėgiškumo jausmas. Galiausiai atsidususi užbaigiu: — Įstrigau.

Akis graužia ašaros, o Mario įtūžęs spokso į mane. Įtūžęs *dėl* manęs. Bet nuo jo pykčio niekas nepakeis.

Net *pati* nežinau, kaip tai padaryti.

— Neturi jokių kitų giminaičių? — paklausia įsitvėręs trapios vilties.

Susiraukiu ir papurtau galvą. Kiek žinau, tėvai vienturčiai, o jų tėvai arba mirę, arba nebendrauja.

Turiu tik Leilą.

— Galiu pasitarti su žmona, gal pagyventumėte pas mus... Purtau galvą, jam dar nespėjus užbaigti sakinio.

— Tėvai neleis pasiimti Leilos, negaliu palikti jos vienos.

— Mole, *prašau*, leisk padėti, — maldauja Mario. — Ką nors sugalvosime.

— Man reikia laiko, — atkertu, ir jis nutyla. Pradedu graužtis, bejėgiškumas sustiprėja. — Tiesiog... kaip nors išsikapstysiu. Ji dar labai maža, turiu viską tinkamai padaryti.

Pasidavęs linkteli, nors sukaustyti judesiai išduoda tikro-
sius jausmus. Bet kaip ir aš, jis bejėgis.

Net jei ir paskandinsiu tėvus, jie mane nusitemps su savimi.

— Bent jau leisk sumokėti už pirkinius Leilai, gerai? Pa-
dėsiu gauti visko, ko jai reikia. Ir negalvok, kad nepadėsiu tau
iš to siaubo ištrūkti, mažyle, — griežtai pareiškia. — Nestovė-
siu nuleidęs rankų, kol kankinsiesi.

Apsiašaroju — užplūsta toks dėkingumo jausmas, kad
net neįstengiu padėkoti.

Galiausiai išstenu:

— Ačiū. Net jei neturiu giminaičių, turiu tave.

Jis nuleidžia pečius, bet balsas lieka stiprus:

— Turi, širdele. Visada.

Švelniai nusišypsau. Amžinai liksiu už jį dėkinga, nes jis
vienintelis su manim gražiai elgiasi.

Suskamba varpelis, ir pažvelgiu, kas atėjo. Greitai žvilgte-
liu dar kartą ir susiraukiu.

Mano tėtis su kažkokiu vyru. Pagalvočiau — vienu metu
užėjo nepažįstami žmonės, jei tyliai nesišnabždėtų ir nenutiltų
mane pastebėję.

Širdis nusirita į kulnus.

— Ką čia veiki? Perku...

Išlemenu ir užsikertu, nes matau, kaip tas kitas vyras įsispok-
so į mane neįskaitomu žvilgsniu. Žvilgsniu, kurio *nenoriu* supras-
ti. Pasistoja plaukeliai ant sprando.

Žemas ir kresnas, trumpais plaukais ir tvirtu kvadratinio
žandikauliu. Blyški oda negražiai išstatuiruota, rudos akys šal-
tai žvilga.

Tėtis prisiartina ir pamoja, kad pasitraukčiau.

— Palengvinsiu tau našą. Tu dar per jauna, kad pirktum alkoholi. Eik su mano draugu ir palauk manęs, — šurkščiai paliepia.

Išsizioju apstulbusi ir išsigandusi.

Tėtis *niekada* nelengvina man naštos. Vadinasi, atėjo ne be reikalo, kažko nori ir tas šurpus vyras.

Net nesiartinsiu prie jo.

— Viskas gerai, nupirksiu...

— Eik, — įsako. — *Tuoj pat.*

Išsitiesiu. Gąsdina ne šurkštumas, o skubinimas.

Apstulbusi žvilgteliu į Mario ir matau, kad tuoj nesusivaldęs užriks ant mano tėvo. Dėbso į vyriškius su nepasitikėjimu, liepsnojančiu karščiau už pragarą po kojomis. Bet ką jis padarys? Jei paskambins policijai ir praneš, kad mėginu nupirkti alaus vien tam, kad jie mane paliktų ramybėje, vis tiek vėliau turėsiu grįžti namo, o iš Mario dar ir licenciją atims, jei sužinos, kad nuolat man parduoda alkoholinių gėrimų. Jei mano draugas mėgins įrodyti, kad tėtis kelia man pavojų, neleis net artintis prie Leilos.

Galėčiau bėgti... Bet kur? Negaliu palikti keturių mėnesių sesutės vienos, bet ir negaliu jai suteikti saugaus prieglobsčio.

Galvoje sukasi įvairiausi scenarijai, bet visi baigiasi vieno-dai. Esu bejėgė.

— Man reikia pagalbos parduotuvėje. Tegu lieka, sumokėsiu...

— Įsižiūrėjai mano dukrą, bičiuli? Nesikišk į svetimus reikalus, — paliepia tėtis dėbsodamas į Mario.

— Viskas gerai, — sušnibždu, nerimastingai užmėsama akį į nepažįstamą vyrą. Nuo jo žvilgsnio nukrečia šurpas. Jis — tikrų tikriausia giltinė, todėl kad ir kur nusives, gerai nesibaigs.

— Eik su juo, Mole. Daugiau nekartosiu, — burbteli tėtis.

Nuryju seiles ir lėtai pasitraukiu nuo prekystalio. Paskutinį kartą žvilgtelėjusi į Mario, nuleidžiu galvą ir prieinu prie vyro. Jaučiu, kaip intensyviai į kraujagysles įsiveržia adrenalinas, dar niekada nėra taip buvę. Ausyse tvinksi pulsas, man darosi bloga.

Nepažįstamasis šleikščiai išsiviepia, o mano pilvas prisipildo rūgšties, kuri tuoj šaus pro gerklę.

— Mes su tavo tėčiu geri draugai, nesijaudink, — patikina išsiviepdamas dar plačiau, lyg dėl to man turėtų būti ramiau.

Mano kojos tarsi priaugusios prie žemės — kiekvienas žingsnis link durų vis sunkesnis.

Negaliu. Neleisiu šiam vyrui taip lengvai mane pasiimti. Kad ir kaip bus, be kovos nepasiduosiu.

Pasiimsiu Leilą ir rasiu, kur apsistoti. Kad ir kur pateksime, *privales* būti geriau, nei kur esame dabar. Net jei būsiu prakeikta bėglė, ieškoma už pagrobimą, rasiu būdą išgyventi.

Kai tik vyras atidaro duris ir suskamba varpelis, pasileidžiu bėgti eile iš dešinės.

— Ei! — surinka tėtis, ragindamas draugą apsisukti.

Šis negaišta ir nusiveja mane, iš baimės man sugniaužia gerklę.

Nedvejodama čiumpu kelias prekes iš lentynų ir sviedžiu už savęs. Traškučių pakeliai, granolos batonėliai ir kitas maistas išsisklaido ant nešvarių plytelių, bet jis nesustoja; peršoka per numestas prekes ir pirštais perbraukia man petį. Už kampo laukia tėtis. Suklykiu iš netikėtumo ir vos neiširėžiu į jį.

Ištiesia rankas, norėdamas stverti mane, todėl pasilenkiu ir kažkaip išsisuku, praspūstu per plauką. Girdžiu, kaip keikiasi:

— Velniai tave griebtų, mažą kaliūkštę!

Nors širdis daužosi, pasileidžiu kita eile ir pamatau Mario — laikydamas beisbolo lazda, kalbasi telefonu — tikriausiai paskambino policijai.

— Tučtuojau atvažiuokit! — šaukia į ragelį.

Ant grindų skrenda dar daugiau prekių, šįkart po ranka — gazuoti gėrimai; plastikiniai buteliai bumbasi ant grindų, vieno kito atsisuka kamšteliai, dūžta stiklas.

Greitai žvilgteliu per petį ir matau, kaip vyrai stabteli prie gėrimų. Pastebiu grėsmingą tėvo veidą. Žinau, kad ir ką sugalvojo man padaryti, grįžti į namus būtų vieni juokai.

Jie išsiskiria — tėtis į vieną pusę, o vyras — į eilę priešais. Ketina užkirsti man kelią.

Supanikuuju, bandau trauktis atbula, maštau, gal pavyktų perlipti per lentyną? Vyras pasuka už kampo ir pasileidžia link manęs.

Vis dėlto nusprendžiu ropštis, bet staiga pamatau, kaip kyšteli ranką į užpakalinę džinsų kišenę, o tada pasigirsta spragtelėjimas.

Sustingstu įsitvėrusi lentynos, man užšąla kraujas, kai žvilgteliu per petį.

Mario stebeilija į pistoleto vamzdį, veidas sustingęs iš siaubo, o vyras ramiai laiko ginklą, susiraukęs iš pykčio, garsiai šnpuodamas.

— Nušausiu jį, prisiekiu. Nori krauju susitepti rankas, mergaite? — sušnypščia vyras.

Tėtis tūžmingai artinasi prie manęs ir rodo į duris, vedančias į pagalbinių patalpą.

— Einam. Tučtuojau!

Neturiu kito pasirinkimo, teks paklusti.

Nebėra kur bėgti.

Buvo galimybė, bet nespėjau. Kad ir kaip norėčiau priešintis toliau, nerizikuosiu Mario gyvybe.

Šnupuodama ir apsiašarojusi nusiropščiu nuo lentynos ir patraukiu link durų. Praeidama pamojuoju Mario ir sušnibždu: „Ate.“

Giliai įkvėpusi, žingsniuoju pro sandėliuką ir galinį išėjimą. Seku nepažįstamąjį per skersgatvį, tėtis lipa ant kulnų. Ten mane apsupa dar trys vyrai.

Nespėju net surikti — mane čiumpa už rankų, užriša burną ir nutempia į juodą furgoną.

Galas. Nebepamatysiu Leilos.

Dar blogiau, kad ir ji manęs nebepamatys — vienintelio žmogaus, kuris ja rūpinosi bei *saugojo*.

Kyla vienintelis klausimas: kurios likimas žiauresnis — jos ar mano?

2 skyrus

MOLĖ

PRIEŠ KETURIOLIKA METŲ
2008 METŲ BIRŽELIO 18 DIENA

Perskaitau paskutinį puslapyje užrašytą žodį ir užverčiu sąsiuvinį. Dienoraštį, kurį slapta rašau jau porą savaitių. Vienintelis būdas, kuriuo galiu sau pagelbėti. Bet su savimi neimu, net jei tai vienintelis dalykas, kuris padėjo neišprotėti. Tik taip sugebėjau išlieti neapykantą.

Ir tegu dega su visu namu, man nerūpi.

Viliuosi, kad jokia kita mergina neras šio dienoraščio, nes tai reikštų, jog ji pakeitė mane, o niekas — *niekas* — neturėtų patirti siaubo šiame name. Ypač nekalti žmonės. Nerūpėtų, jei Frančeska, Roko ar kuris kitas jo sėbras kada nors paragautų savo pačių nuodų. Mažiausia, ko nusipelnė, po galais.

Mano sužeista širdis sunkiai dunksi krūtinėje, apskilę kam-pai braižo iš vidaus sulig kiekvienu dūžiu. Kita vertus, krauju

tekantis adrenalinas nustelbia skausmą. Tejaučiu ryžtą ir įtūžį. Begalę sumauto įtūžio.

Ilgiau nelauksiu. *Negaliu.*

Jei nors dar vieną dieną praleisiu šiame pragare, išprotėsiu. Dar viena diena be Leilos — ir nudėsiu, kas pasimaišys man ant kelio, net jei paskui pražūsiu pati. Vis tiek mirs tik mano kūnas. Sielą jau sunaikino, teliko tuščias kiautas, regėjęs neapsakomų tragedijų, — nuo vienos iš jų šįvakar ir esu pasiryžusi bėgti.

Širdis tvinksi ausyse, kai tyliai išlipu iš lovos ir nusėlinu prie grindlentės, po kuria yra skylė. Kai tik atvykau čia, pastebėjau, kad viena lenta laisvesnė, o po savaitės pastangų pavyko ir visai atlupti. Nūnai šioje purvinoje skylėje tūno visos mano paslaptys ir širdgėla.

Drebančiomis rankomis įdedu dienoraštį, įmetu ir tuškinuką. Tada vėl įleidžiu į vietą medinę grindlentę.

Laikrodžio čia nėra, bet Roko ir jo bendrai visai nutilo — tikriausiai atsijungę. Frančeska prasitarė, kad jie visi suminga apie antrą ar trečią nakties.

Tam ruošiausi ištisus *mėnesius*.

Pagaliau atsirado proga, bet bijau, kad kažko nenumačiau. Kokios nors mažos detalės, kurios neapgalvoju, kai galėjau *tik* galvoti.

Vieninteliai dalykai, trukdantys pasprukti į laisvę, yra šios plonos sienos ir ištisos mylios miškų.

Ir dar sargybinis už namo. Ne kartą budėjau nuo vakaro iki ryto, stebėjau jį, aukojau brangų miegą, kad įsiminčiau jo pareigas ir įpročius. Dėl to dažnai užmigdavau per treniruotes ir būdavau išplūstama. Nors Frančeskai jau seniai atsibodo mano nepaklusnumas, vis tiek neatsikrato manęs.

Aš — viena iš keturių, išgyvenusių Skerdynes — šlykščias žaidynes, sukurtas pedofilams ir prievartautojams linksmintis. Tikslas — išginti mus į mišką, kuriame pilna prispęsta spąstų, ir medžioti mus arbaletais. Jei pataiko ir sužeidžia — nubaudžia. Jei mums pasiseka pasprukti, tampame kokybišku grobiu ir patenkame į aukcioną.

Koks įžaidimas — pagrobia ir verčia įrodyti, kad buvome vertos pagrobimo.

Visiškai nelogiška ir sugalvota vien tam, jog nenuobodžiautų neturintys ką veikti turčiai.

Nė už ką nesuteiksiu jiems tokios sušiktos galimybės.

Giliai įkvėpusi sėlinu link savo kambario durų. Už lango garsiai čirpia svirpliai, atrodo, drąšina mane. Tikisi, jog riziukuosiu pabėgti. Nors labai tikėtina, kad pražūsiu.

Verčiau mirsiu besipriešindama, nei pasiduodama.

Lėtai suku surūdijusią rankeną ir susigūžiu šiai sugirgždėjus, kakta nurieda prakaito lašas. Prisiekiu Dievu, šis namas čia stovi nuo dinozaurų laikų ir glitesnis nei Frančeskos nuodėmės.

Cypia vyriai, bet duris vis tiek atidarau. Savo kambariuose miega dar trys merginos. Jei kuri nors pričiups mane, gali būti, paskųs Frančeskai. Bet jau seniai susitaikiau su mintimi, kad nudėsiu bet ką, kas pasitaikys mano kelyje.

Niekas neatims iš manęs Leilos.

Sėlinu koridoriumi, o mano širdis spurda it pašėlusį ir daužosi į krūtinę. Aplink tylu. Po galais, kaip nejauku.

Visada atrodė, kad čia vaidenasi, bet įsitikinau, kad tai gyvųjų pėdsakai. Dabar jau vėl nebežinau. Gal mūsų liūdesys yra toks stiprus, kad persismelkia į sapnus.

Prisikandusi lūpą, sulaikau kvėpavimą ir leidžiuosi laip-

tais, stengdamasi visu svoriu neužminti kurios nors girgždančios pakopos. Pirmiausia pamatau žalius neoninius skaičius viryklės ekranėlyje.

02.30. *Tobula.*

Mėnesienos šviesa plūsta pro langą, bet nieko iš virtuvės neimu. Išmoku išstis dienas išgyventi be maisto ir vandens. Ilgai kankintis nesiruošiu, neabejoju, kad netoliese yra miestelis.

Frančeskos numylėtinis Rio kiekvieną savaitę eina į maisto prekių parduotuvę — jo nebūna tik kelias valandas ir perka nedaug. Turėtų būti vieta, kur galėčiau nubėgti ir išsikviesti pagalbos.

Dirsteliu į svetainę ir matau vyrus — vieni ant sofos, kiti ant grindų. Penki. Visi knarkia ir neabejotinai apsvaigę nuo narkotikų — venos užsikimšusios chemikalais kaip ventiliacijos angos dulkėmis. Jų apnuodyti organai tikriausiai skęsta ir alkoholio jūroje.

Gali būti, jog žemės drebėjimas toje pasakų šalyje, į kurią nusibeldė, juos maloniai pasuptų o ne pažadintų. Įdomu, kai pedofilai sapnuoja, kad veda bendraamžes moteris ar iš geros širdies padeda senyvam žmogui pereiti per gatvę, — jie skundžiasi, kad susapnavo košmarą? Ar tada prabunda išmušti šalto prakaito ir iškankinti siaubo?

Tikriausiai sapnai apie mielus šuniukus ir vaivorykštes jiems nėra *malonūs*.

Bet dabar visa tai nesvarbu, mažiausiai rūpi slenkant per tamsią svetainę, apeinant visur tįsančias galūnes ir sulamdytas alaus skardines.

Nugarą išmuša prakaitas išmuša, kai lauke pamatau sargybinių.

Su tokiomis raumeningomis rankomis labiau būtų nau-

dingas kaip akmuo Huverio užtvankoje. Visi ją statę vargšai be reikalo žuvo — tereikėjo, kad tas mulkis ten *pastovėtų*.

Dabar, jei laikosi pastarųjų trijų mėnesių rutinos, laiko savo pimpalą ir siusioja. Įprastai ir parūko vaikštinėdamas ir atsipalaiduodamas po stovėjimo vienoje pozoje ištisas valandas.

Gal ir netiktų užtvankai.

Sulaikau kvėpavimą, suimu rankeną drebančiu prakaiotu delnu ir praveriu girgždančias duris.

Susigūžiu ir žvilgteliu per petį — greitai įsitikinu, kad kambaryje drybsantys vyrai miega, ir išsmunku pro duris.

Bet iškart atsitrenkiu į tvirtą krūtinę.

— Kur susiruošei, mažute?

Viltis, pakylėjimas, laisvė... Viskas išgaruoja kaip kamparas. Pakeliu akis, sudreba apatinė lūpa.

Rio.

Neturėjo šįvakar budėti.

Aukštas, tatuiruota rusva oda. Plaukai labai trumpai nukirpti, dėl to išryškėja tvirtas žandikaulis ir putlios lūpos. Pripažįsiu, jis neįtikėtinais paslaptingas — vienintelis vyras šiame name, dėl kurio nedrebame iš baimės.

Niekada nesidomėjo mumis.

Frančeska Rio parsivedė prieš kelis mėnesius, kai jam sukako devyniolika metų, vos tik atvyko iš Puerto Riko. Juokavo, kad neėmė į galvą pasamdžiusi vaiką, nes šis jau pakankamai suaugęs dulkintis. Nemanau, kad ta bjaurybė jaučia gėdą ar kaltę, ir neapsimetinėja, tikrai naktimis reikalauja prisistatyti į miegamąjį.

Kaip ir mūsų, jo akys tuščios. Ir, priešingai nei kiti vyrai, nespokso ir nesivaipo, kai esame prievartaujamos. Atvirškščiai, atrodo pasišlykštėjęs.

Jo darbas „ekstrakcija“ — prašmatnus, bet iš esmės šūdinas žodis įvardyti pagrobimą. Gauna gražios merginos nuotrauką, įsimena vardą ir vietovę, kurioje būna, tereikia įsivilioti į automobilį ir parvežti. Daugumą jų — sekso darbuotojos. Lengva pakviesti į automobilį, o kai dingsta, jų dažniausiai neieško.

Deja, kilo problemų, nes pro jį pabėgėlėms vis pavyksta prasmukti. Dėl tokių klaidų jau būtų seniai nugalabytas, bet kaskart, kai Roko pagrasina, Frančeska jį gina.

Prisirišimas — tai vienintelė priežastis, dėl kurios jis dar gyvas.

Prasižioju, bet atsakymas įstringa gerklėje. Trūksta oro it sausakimšame kambaryje, kur žmonės stovi susispaudę, ir negaliu ištartį nė žodžio, — ir man, ir jiems gresia kilpa.

— Turiu visą naktį. Kaip tu — nežinau, — vangiai burbėti ir laukia atsakymo.

— Lauk, — mano cyptelėjimas perskrodžia minią.

Kvailas atsakymas, bet ką dar galėčiau sugalvoti? Naktį draudžiama išeiti iš kambarių. Iš *namo* — juo labiau.

Man galas. Suknistas galas.

— Lauk, — bukai pakartoja vaikinai.

Kraujagyslėmis teka adrenalinas, sprandą muša prakaitas. Atrodo, tuoj apvemsiu jam batus, — iš skrandžio kyla šleikštulys.

Bandau atsikrenkšti, bet kostelėdama paspringstu. Nerimastingai žvilgteliu per petį, tada į Rio ir vėl sutinku jo skvarbų žvilgsnį.

Nežinau, ar vyrai nepabus nuo mūsų balsų, bet kurią akimirką gali grįžti ir sargybinis. Būtų protinga pasiūlyti jam, ko tik nori, mainais į tylą ir kad leistų grįžti į kambarį. Bet kažkas trukdo man pajudėti iš vietos.

Viltis.

Viltis laiko mane.

Praleidžia kitas. Gal praleis ir mane.

— Atsiprašau, — sušnibždu, — a-aš mirštu.

Paskutinės frazės ištarti nenorėjau, bet juk tai tiesa.

Kiekviena praleista sekundė čia, kur išgyvenu neapsakomą kančią, iš mano širdies atima dar vieną dūžį.

— Kaip ir mes visi, tiesa? — atkerta.

Sunerimusi žvilgteliu atgal. Nustembu, kai atsitraukia, palikdamas tik tiek vietos, kad praečiau ir tyliai uždaryčiau duris.

Menka palaima, bet šiuo metu man tiek daug.

Šiltas birželio oras primena dusinančius patalus.

— P-prašau. Padarysiu bet ką. Niekam nesakysiu, kas čia vyksta. Neprasitarsiu apie tave.

Kilsteli antakį.

— Ir viskas? Niekam nieko nepapasakosi, jei neišleisiu tavęs, *estúpida**. Jei neišleisiu, tai ir nerizikuosiu, — tyliai sušnypščia, iš susierzinimo praspūsta akcentas.

— Taip. Kvailai pasielgiau. Bet nemelavau. Tiesiog... turiu sesutę. Jai tik metukai, ji visai viena...

Staiga suprantu, kad sekso prekiautojui pasakoju apie savo sesutę, kurią labai lengva pagrobti.

Sumauta *kvailė*.

Kilsteli ir kitą antakį.

— Neišmanėlė, — sausai tarsteli.

— Na, ne visai viena, — mėginu ištaisyti padėtį. Tada nekantriai atsidūstu. — Gerai, nesvarbu. Jei papasakosiu tau, ji

* Kvaile (*isp.*). (Čia ir toliau — *vert. past.*)

dėl to neatsidurs didesniame pavojuje, nei jau yra. Mano tėvai narkomanai ir prisileidžia draugų, kurie naktimis klajoja po namus. Jei būčiau ten, galėčiau nužudyti bet kurį prie jos prisilietusį padugnę.

Jis šypteli, ir nesuprantu, kas, po galais, taip pralinksmino.

— Jei pasiseks, nudėsi vieną, bet tada visi kiti užpuls tave. Tada tavo sesuo *tikrai* liks viena.

Suurzgiu. Aišku, jis teisus, bet norėjau jį sugraudinti, o ne kad mane paprotintų.

Velniava, aš tikrai neišmanėlė.

Nepalieldama kramtau lūpą ir bandau išsisukti kitaip. Gal jis ir sumautas, bet jau įrodė, kad geba bent kiek užjausti. Kažkur pasislėpęs už voratinklių, nuodingų gyvačių ir mėšėdžių parazitų jo sieloje slypi švelnumas. Tereikia paieškoti.

Graudama lūpą vėl dirsteliu jam per petį. Laikas senka. Stebuklas, kad kiti dar neišlindo.

— Turi sesę? — paklausiu.

Nors jo veidas nėra išraiškingas, bet matau, kad apsiniaukia. Akys patamsėja, bruožai paaštrėja. Man nugara nubėga šiurpuliai, pasistoja sprando plaukeliai.

Dar nesuprantu, ar užčiuopiau švelnumą, ar kliudžiau *labai* jautrų nervą.

Sustingsta kraujas. Jei dar niekada neteko susidurti su žvėrimi, tai štai jis prieš mane.

— Gyva? — stipriau spusteliu.

O kodėl ne? Vis tiek blogai baigsis.

— Taip, — atsako. — Bet paleisdamas tave, galiu ją pradžudyti, jei nuspręš man keršyti.

— Išvis nežinos, kad matei mane, — beviltiškai įtikinėjau. — Juk neturėjai šiandakt budėti.

Kurį laiką mašto; dar labiau sunerimstu.

— Klausyk, abu norime apsaugoti seseris. Aš netrukdyčiau tau, tu suteik galimybę man.

Jo viršutinė lūpa pakyla, susierzinęs suraukia antakius. Rodos, prabyla po visos amžinybės:

— Nešdinkis. Tučtuojau. Tikiuosi, supranti, ką darai, nes nepadėsiu ir negelbėsiu, jei tave sučiups.

Krūtinėje taip palengvėja, kad net pristinga oro.

— Ačiū. Nepamiršiu tavęs, Rio.

Atsakymo nelaukiu. Paskutinį kartą atsisukusi, nusileidžiu laiptais ir traukiu ten, kur tikimybė išgyventi kiek didesnė — į nesvetingą miško glėbį.

Lengva nebus, bet esu ištvėrusi ir daug blogiau.